sapad jubba pölleſid. Nenda olli nemmad keige-ennamiste tulle ümber pikkalt maas, ei lausunud, mele-ärrahoitmisje pärrast ei sannagi ja waatsid täis wallo ning halleduſt teine teise peale.

Selleſamma nende hädda sees watis taewane issa armoga nende waeste peale, ja näitis neile

Et temma teab selgeste,
Mis tarwis tulleb keikile.

Tullewa aasta Kalendris, kui hea on ek meje siis weel ellame, wõttame Teile armad luggiad! seſt rõõmsaſt otsaſt räkida, mis kannatalikko ja allandlikko risti-kandja kõrte sai. Ni kaua olgo Teil ka se kindel nou, usso lähhi Jummala sisse, süddant kinnitada.

I. Wenna-armastus.

Üks tõsſine juttustaminne mis monne aasta ees on sündinud.

Saksa maal, ühhe Würtenbergi kunninga tallo sees, liggi Heilbronni linna woeti nekrutid wälja. Lüsko heitmisse lähhi piddi üks noor pois soldatiks woetud sama, kes peigmees, ja jobba 3 korda kirikus mahhakulutetud olli. Teisel päewal piddid pulmad ollema. Küllep weip arwada, mis rasse ja hirmus sanna se peigmehhel, prutil, ning nende wannemattele olli. Nemmad nutſiwad, palluſiwad, agga keik olli ilmaasjata. Omma süddame wallo sees kutſus peigmees omma wenna ja ütles temmal: nüüd weid sinna minno pruti wõtta, seſt minna pean nüüd ärraminnema, ja ei sa kül kunnagi ennam tagaſi tullema. Hea küll wastas wend, ma tahhan warsti linna kirkisanda jures minna. Temma wottis ka omma kübbara, ja läks linna, agga mitte kirkisanda waid selle peälikko jure, kes need nekrutid wasto wottis. Armolik peälikko Herra, ütles temma: minno wend peap soldatiks sama; temmal on üks pruut, ja homme piddiwad temma pulmad ollema; wottke mind temma asemel! teie näete, et minna sedda pirkusse mõto kannan ja ma tahhan hea melega soldatiks sada. Se peälik panni immeks,